

ZOMERGESPREEK

„Dat wol ik ek kinne”, dacht Roelie Douw (38) uit Damwâld toen ze als vijfdeklasser tegenover een Rembrandt stond. Nu, ruim twintig jaar later, is ze eindelijk een afgestudeerd kunstschilder.

MELLE VELTMAN

‘**H**et lijkt net een foto!’, hoort ze soms als compliment. Maar zelf weet ze beter. „Der binne keunstners dy’t hyperrealistysk skilderje, dan sjochst hast elk hierke. Mar dêr fyn ik neat oan, dêr wurdt it just folle deadsker fan.”

Voor haar is een ideaal schilderij juist levensechter dan een foto. „Ast in portret skilderest, dan libbet sa’n persoan. In foto is suver it momint, mar in skilderij is folle mear as in momint. It is net te fangen, net te beskriuwen eins.”

Haar eigen schilderijstijl noemt ze „presys, mar mei in losse toets en mei in stikje sensitiviteit”. Daarbij laat ze zich inspireren door de grote, realistische schilders uit de negentiende en twintigste eeuw.

Loopt ze in haar kleine atelier aan huis tegen technische problemen aan, dan pakt ze bijvoorbeeld een boek uit de kast van de Amerikaanse schilder John Singer Sargent. „En dan sjoch ik: hoe hat hy it oanpakt?”

Als voorbeeld noemt ze zijn omgang met de ‘temperatuur’ van de huid. „Eins is in lichem krekt in lânskip. As’t nei achteren giest, wurde de kleuren koeler. It wurdt sa romtlik dêrfan. Sargent docht dat magistraal.”

Voor een leek lijken haar schilderijen misschien perfect, maar zelf ziet ze dat anders. „Hieltyd tink ik: it fôlgjende skilderij, dat wurdt it masterwurk. Foar my is skilderjen gjin ûntspanning, it is mear in drift.”

Niet voor niets hangen in haar woonkamer geen eigen werken. „Ik moat der net konstant mei konfrontearre wurde. Ik bin eigentlik noait tefreden, wolst dysels altyd ferbetterje.”

Veel eigen schilderijen in haar atelier hangen daar zelfs als waarschuwing. Van een te hard afgewerkte rand tot een harde vouw in het doek, de flaters herstelt ze bewust niet. „Oars ha ik de reminder net.”

Sommige mensen hebben een romantisch beeld bij het kunstenaarsleven. „Mar foar my is it gjin hobby, it is myn libben. It is in berop, in fak, in ambacht. Se sizze wolris: do wurdst gjin keunstner, do bist it. Mar ik bin it diels wurden.”

De klik ontstond ooit in museum het Louvre, waar ze was voor een tripje Parijs met medescholieren van het Dockinga Colle-

Het zomergesprek

De zomer. Een mooie tijd om met elkaar in gesprek te gaan. Om te praten met mensen die een verhaal te vertellen hebben. Over wat ze bezighoudt, wat moeilijk is in het leven, maar ook... waar dezer dagen het geluk te vinden is. Vandaag: Roelie Douw

“**EINS IS IN LICHEM KREKT IN LÂNSKIP. AS’T NEI ACHTEREN GIEST, WURDE DE KLEUREN KOELER**”

ge in Dokkum. „Wat ik fiede kin ik lestich omskriuwe, mar dêr is it ûntstien. It wie wat magysks.”

Hier, tussen de Rembrandts en Da Vinci’s, drong ineens tot haar door: dit wilde ze ook kunnen. En dat terwijl ze met verf toen nog amper raad wist. „Ik hie wolris in pinsiel fêsthouden, mar it slagge my mar noait.”

Douw was altijd meer een tekenaar. „Al sadree’t ik in potlead fêsthâlde koe, wie ik dwaande mei tekenen.” Wat daarbij hielp, was dat haar moeder les gaf op een basisschool.

„It stimulearjen fan de fine motoryk, dat fûn se hiel belangryk. Ik kom net út in keunstnershúshâlding en wy giene noait nei in keunstmuseum, mar we hiene altyd tekenpapier yn hûs.”

Daarbij kon ze zich als kind optrekken aan haar twee jaar oudere broer Wessel. „As wy

Schilderijen uit het atelier van Roelie Douw.

Roelie Douw in haar atelier aan huis. FOTO'S: MARCEL VAN KAMMEN

‘In skilderij is folle mear as in momint’

ergens west hiene, nei de dieretún of sa, en wy kamen thús, dan gongen wy dat ferwurkjen op papier. Dan tekenen we hoe't de dei wie.”

Aan de muur van het atelier hangt nog een vulpotloodtekening van een skelet dat Wessel ooit maakte. „It is geniaal knap. Hy hie in fassinaasje foar bonkjies, sa't er ek moai in beam tekenje koe, of dinosaurussen.”

Met haar broer voelde ze een speciale band. „Wy *matchten* op karakter, wy wiene beide hiel gevoelig. De wrâld wie eigentlik wat te hurd foar him.”

In 1990, toen Wessel nog maar zeven jaar oud was, overleed hij aan de gevolgen van een hersentumor. „Dat hat sa'n ympakt. It feroaret dy. Doe't ik ôfstudearre oan de Klaslike Akademy, sei myn dosint: 'It is oft er der altyd in bytsje by is.'”

Een ovalen, geschilderd portretje herinnert aan hem. „Normaal hinget dy by ús heit en mem, mar ik woe him sjen litte omdat it sa wichtich foar my is. Ik tink hiel faak: wat soe er fine? Ik tink dat er grutsk is op wat ik no doch.”

Om haar droom uit het Louvre na te jagen, koos ze na de middelbare school voor een docentenopleiding beeldende kunst en vormgeving in Leeuwarden. „Ik tocht: ik kombinearje myn passy mei wat yn'e praktyk.”

Hier leerde ze onder meer over videokunst, beeldhouwen en vooral het lesgeven

Portret van broer Wessel.

aan kinderen. „Mar ik woe it skilderjen leare, en oan it ein hie ik noch altyd net it idee dat ik no skilderje koe. Dêr waard foar my net djip genôch op yngien.”

In Groningen was ze vervolgens al toegelaten tot de Klassieke Academie voor schilderkunst, een opleiding die draait om techniek en kunde, toen ze in 2007 alsnog een baan aangeboden kreeg als docent beeldende vorming.

In plaats van met het hart, koos ze met het hoofd. De klassieke kunstopleiding zegde ze op, om de volgende tien jaar lang aan de slag te gaan op een middelbare school in Emmeloord.

Ze deed het langer dan ze eigenlijk wilde, vertelt ze. „It wurkjen mei bern fyn ik fantasysk, mar de wize wêrop't it ûnderwiis yn inoar sit, dêr bin ik hiel bot op ôfknapt.” En dus keerde ze vijf jaar geleden terug naar de Klassieke Academie.

Deze zomer is ze afgestudeerd. Sindsdien werkt ze bij De Stadsgalerie, een galerie in Groningen gerund door kunstenaars, en heeft ze de nodige schilder opdrachten. „Se hawwe it altyd oer it grutte gat nei de Akademy, mar ik ha it smoardrok.”

En of ze al bijna een Rembrandt kan maken? Lachend: „Dat wie wol hiel *hoog gegrepen*. Miskien meitsje ik oait nochris in *mastercopy*, ris sjen hoe tichtby ik kom. Mar in Rembrandt, dat bin ik net en dat sil 'm ek net wurde. Ik doch myn eigen ding.”

‘Welmoed’